

KAISA PAASTO

PRANK

ENSTEININ
MORSIAN

KUVITUS:
MARI
AHOKOIVU

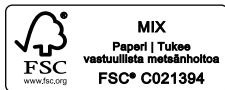

SYYPÄÄ?

TÄYSIÄ
SUHT
VIATON

TAMMI

Espoon kaupunki on tukenut teoksen kirjoitustyötä.

Ensimmäinen painos

Teksti © Kaisa Paasto, 2025

Kuvitus © Mari Ahokoivu, 2025

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi, 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa.

ISBN 978-952-04-7070-8

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

KAISA PAASTO
PRANKENSTEININ
MORSIAN

KUVITUS:
MARI
AHOKOIVU

Tammi • Helsinki

6 PÄIVÄÄ 4-HETKEEN

No hei konsta, kiva nähdä taas, vaikka se tapahtuukin näin tu-
kalissa merkeissä. Istuimet ainakin ovat epämukavat, vai mitä?

Siis aikamoinen sattuma. Minä olen puhunut elämässäni po-
liisin kanssa vain kahdesti. Tämä on se toinen kerta.

Mutta siis ei ollut tarkoitus herättää. Sortsi sortsi.

No, yritän kertoa nopeasti, niin pääset takaisin uneen. Sopiiko
se? Tämä ei ole yhtä pitkä tarina kuin viimeksi, kestää vain muu-
taman Hermionen hännänheilahduksen verran.

Hermione on meidän koira. Muistat varmaan?

Nämä tapahtumat alkoivat viime tiistaina.

Ai miten niin aloitan aina tarinat tiistaista? Pelkkää sattumaa,
konsta. En minä ole mikään outo tiistaifani, joka väkisin laittaa
asiat tapahtumaan tiistaisin.

Jatkan, jatkan. Ja itsehän mutisit.

Menin tiistai-iltapäivänä meidän pikkuolkkariin, siihen yläkerran aulaan, jossa minä, mun sisko Ida ja meidän serkku Robin aina hengailaan.

Ida istui virkkaamassa. Tai oikeastaan se istui lankakerä ja koukku käsissä ja möllötti.

- Mitä mä seuraavaksi virkkaisin? se sanoi miettivästi.
- Virkkaa mulle elämä, minä voihkaisin.

Joo, olishan mun pitänyt tietää paremmin. Isosiskoille ei koskaan tällä lailla paljasteta valkoista, haavoittuvaa massupuolta.

Mutta olin niin epätoivoinen, että tuo perussääntö pääsi unohtumaan.

Ida nyökytteli ja alkoi virkata koukku heiluen.

Ja miksi minulla ei ole elämää? Kerronpa sinulle siitä kaiken, konsta.

Sen jälkeen mitä keväällä tapahtui – prankkikatastrofi, taikuri, presidentti, itsenäisyyspäivän juhlat, saatat ehkä muistaa – elämä on ollut pelkkää mahalaskua.

Kaikki se status, mitä ehdin saada Prankensteinina, valui alas vessanpöntöstä jo seuraavina päivinä.

Ja minä lopetin prankkien teon.

Totaalisesti.

Siis nollatoleranssi prankkeihin.

Nolla. Zero. Olen tepposten totaali-kieltäytyjä.

Mutta se todellakin kirpaisi. Hetken oli jo tuntunut siltä, että olin ratkaissut peruskoulun arvoituksen. Kullanhohtoisella Prankenstein-maineellani laskettelisin sujuvasti yläkouluun asti.

Hetken kaikki tiesivät, kuka olin.

Mutta sitten tulin siihen taitekohtaan. Tajusin, että jos aikoo noudattaa prankki-elämäntapaa, ei voi liikaa piitata seurauksista.

Ihmisillä on tunteet. Mutta minä luulen, että menestyvimmat pranksterit elää niin kuin niillä ei olisi.

Lopetin siis sen homman ja palasin nollapisteeseen.

Eli siitä syystä mulla ei nyt olekaan hirveästi mitään meneillään.

No ehkä sentään jotain. Yksi uusi hyvä läppä. Kerron sen kohta.

Nyt Ida oli jo saanut jotain hätäistä valmiiksi ja esitteli sitä ojennetun käsivartensa päässä.

Idan pinsettioitteesta killui värikäs mytty.

– Mikä tuo on? kysyin vailla suurta mielenkiintoa.

– Sähän pyysit, että virkkaan sulle elämän. Mulla oli tässä muutama langanloppu, ja ne riitti just. Tässä sun elämä!

Nauru alkoi tirskahtella ulos Idasta. Se roikotti epämuodostunutta sutturaa, jonka se oli juuri tehnyt jävälangoista.

– Siis sun elämä on just tällainen säälittävä palleri!

Ida sai hervottoman käkätyskohtauksen.

Keräsin arvokkuuteni ja odottelin rauhassa. Idaa on turha yrittää keskeyttää, kun sen oma vitsi saa sen menemään ihan pähkinöiksi.

– Heh heh, minä sanoin. – Tosi hauskaa.

Robin tuli juuri ylös portaita.

– Mikä tuo on? se kysyi pahaa-aavistamatta.

– Elmerin elämä. Se on tällainen plätty, Ida sanoi ja meinasi taas tikahtua nauruunsa.

– Älä innosta sitä, minä sanoin. – Ei saa ruokkia eläintarhan eläimiä.

– Mitä te siinä vielä istutte? Ettekö kuulleet sitä ääntä? Robin kysyi kummissaan.

– Mitä ääntä?

– Ai mitä ääntä?

Sitä taajuutta, jonka
vain koirat ja lapset kuu-
levat, Robin selitti. – Ris-
teyksessä on jäätelöauto!

2

6 PÄIVÄÄ H-HETKEEN

Minä ja Ida paineltiin edeltä, ja Robin seurasi meidän perässä. Muistat ehkä viime kerrasta, että Idan toisen jalan tilalla on proteesi. Idalla oli vähän aikaa vaikeuksia tottua siihen, mutta nyt se ei enää paljon hidasta menoa.

Ei henkisesti eikä fyysisestikään.

Matkan varrella Ida läppäisi mua olkapäähän.

– Keltainen auto! se sanoi.

Voi hetula. Mun olisi pitänyt huomata auto ensin. Ida on ennestäänkin johdossa meidän ”keltainen auto” -läpsyssä.

Aina joskus kyllä mietin, tietävätkö keltaisten autojen omistajat, miten paljon häslinkiä he aiheuttavat ihan vain ajellessaan ympäriinsä.

Lähikaduilta vyöryi paikalle lisää tuttuja kavereita kuin magneetin kiskomina. Naapurikadulta tulivat Mima (jonka oikea nimi on Milla-Maria, mutta sitä sanotaan aina Mimaksi) ja sen pikkuveli Jimi. Idiootti Leo, tunnettu koulukiusaaja, änkesi valittavasti myös paikalle.

Meidän nuorten perään jonoon asettui ärhäkkä vanhempi rouva Ruustinen. Olemme vasta tajunneet, että se on meidän

koulun rehtorin, reksi Ruustisen, sisko. Tai on mahdollista, että rehtorilla on joku muukin etunimi reksin lisäksi, mutta sitä me ei olla vielä saatu selville.

Ja nyt tarinaan tulee kierrepallo. Et arvaa, kuka oli jäätelö-auton puikoissa! Joo, puikoissa, sanaleikki oli tahallinen. Heh heh. Mutta keskity, konsta. Tämäkin on tuttu hahmo edellisestä kerrasta, joten voit oikeasti yrittää arvata.

Ai ei tule mitään mieleen?

Se oli Kreisi-Pete!

3

6 PÄIVÄÄ H-HETKEEN

Yleensä Kreisi-Peten näkee hommailemassa jotain koulunpihalla, ja on se välillä tuurannut kirjastoauton kuskinakin. Mutta jäätelöautoon en olisi Peteä osannut yhdistää.

– Heipä hei, muksut, Kreisi-Pete sanoi hilpeästi. – Mitäs saisi olla näin kauniina iltana? Suosittelen uutuusjäätelöä: pähkinäveneitä.

Mima ja Jimi katsoivat toisiaan ja nyökkäsivät.

– Ookoo, me voidaan kokeilla pähkinäveneitä, Mima sanoi. – Me tykätään pähkinästä.

Kreisi-Pete heitti autosta pakkauksen pähkinäveneitä.

Jimi nappasi sen ilmasta.

– Hyvä koppi, sanoin Jimille hyväksyvästi.

– Hei Elppu, Jimi sanoi ja madalsi sitten ääntään: – Onko sulla mulle jotain prankkitehtäviä?

Kuka päästi Kreisi-Peten
Jätskiauton puikkoihin?

Ja mitä tuo muka tarkoitti,
Prankensteinin morsian?

Taidatpa
Joutua
lukemaan
itse!

HUIPPUSUOSITTU PRANKENSTEIN ON PALANNUT!

No, ei ihan.

Kevään kepposkatastrofin jälkeen Elmeri
vannoi luopuvansa prankeista lopullisesti.
Kokonaan. Täysin prankiton vyöhyke.

Kunnes joku alkaa tehdä prankkeja rehtori
Ruustiselle ja lavastaa Elmerin syylliseksi.
On selvää, että kaiken takana on Elmerin
arkkivihollinen Leo – vai mitä?

Asian selvittämiseksi
Prankenstein joutuu
palaamaan tositoimiin...

Miksi puluilla
on niin huono
arvostelukyky?

www.tammi.fi

L84.2

ISBN 978-952-04-7070-8

Kannen kuvat: Mari Ahokoivu